

ia77

JazzFlits

8 september 2008,
6de jaargang, nummer 103

NIEUWSSELECTIE

MUZIEKZENDER MEZZO KOMT EIND 2008 MET NEDERLANDSTALIGE VERSIE

Mezzo, een internationale televisiezender met een programma van klassieke muziek en jazz, krijgt aan het eind van het jaar een Nederlandstalige versie. Deze versie zal beschikbaar zijn voor alle Nederlandse en Vlaamse kabelexploitanten, zowel analoog als digitaal.

Volgens Mezzo's algemeen directeur Philip de la Croix is het succes van de internationale Mezzo in de lage landen zodanig, dat dit de introductie van een Nederlandstalige versie rechtvaardigt. Hij hoopt dat het aantal kijkers hierdoor zal stijgen: "De Nederlandstalige versie van de zender maakt Mezzo nog aantrekkelijker voor een nog breder publiek dan tot nu toe het geval was." Nederlandse partners in het nieuwe Mezzo zijn onder meer Het Nederlands Dans Theater en Het Concertgebouw. De Nederlandstalige Mezzo zal in ieder geval een aantal jaren worden doorgegeven door kabelexploitant Ziggo, dat 3,3 miljoen abonnees heeft. Waar de Nederlandstalige versie in het kabelaanbod verschijnt, verdwijnt de internationale versie. Mezzo is een Frans bedrijf. Op dit moment is de zender beschikbaar voor ruim 11,1 miljoen huishoudens in meer dan 37, veelal Europese landen.

HAN BENNINK VOOR HET EERST MET EIGEN GROEP OP PODIUM

Drummer Han Bennink (65) heeft voor het eerst in zijn veertigjarige loopbaan een groep onder zijn eigen naam geformeerd. Hij speelt daarin samen met de Belgische rietblazer Joachim Badenhorst en de Deense pianist Simon Toldam. De presentatie van het trio vond 22 augustus in het Bimhuis te Amsterdam plaats.

"Het is een knipoog naar de leden van ICP", zegt Bennink in het programma van het Bimhuis over het initiatief. "Die hebben bijna allemaal een eigen groep. Nu staat mijn naam een keer voorop".

[...vervolg op pagina 15](#)

JazzFlits nummer 103

LAATSTE NIEUWS: JIMMY CLEVELAND DOOD (PG 15)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Blue Notes; Fred van Doorn (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Jef Neve, Sal Mosca, Agog, Jed Levy, Actis Furioso, Art Farmer/Gigi Gryce, Cool Genius, Rima Khcheich, Wayne Escoffery, Supersax, Enrico Rava, SMV e.a.	
Concertverslagen	pg 11
- Philip Catherine Special Group, Frysk Festival	
En verder	
- Lang levende muzikanten (Lex Lammen)	pg 13
- New York Calling: John Dankworth (Paul Blair)	pg 14

JAZZFLITS nr. 104 staat 22 september op www.jazzflits.nl

SUBSIDIEBESLUIT VAN PODIUMFONDS ROEPT FELLE REACTIES OP

JazzImpuls noemt het 'triest' dat de organisatie in de jaren 2009 – 2012 geen subsidie van het Nederlands Fonds voor de Podiumkunsten (NFPK+) krijgt. Ook Black Straight Music, Jungle Warriors, Fra Fra Sound en het Willem Breuker Kollektief - hun subsidie wordt beëindigd - voelen zich miskend. De gedupeerden gaan gezamenlijk actie voeren.

Bob Hagen, initiatiefnemer van JazzImpuls, vindt het 'onbegrijpelijk maar vooral beschamend' dat de subsidie is afgewezen omdat zijn organisatie volgens het NFPK+ onvoldoende bijdragen levert aan de ontwikkeling van het genre moderne jazz. JazzImpuls verwacht dat door de subsidieafwijzing de komende vier jaar 'vele duizenden speelbeurten voor jazzmusici verloren gaan'. Een van de woordvoerders van Black Straight Music en Fra Fra Sound sprak van een 'schande', aldus het ANP: "Voor de Surinamers in Nederland is er dus vanaf 2009 geen enkel orkest dat zich structureel en beroepsmatig kan toelagen op de vernieuwing van de Surinaamse muziek."

Het Willem Breuker Kollektief noemt het stoppen van de subsidie een 'ernstige misstap', zo meldde de groep het ANP. "Zonder uitzondering worden de kwaliteit, de betekenis en de unieke positie van het Kollektief in de Nederlandse muziekwereld en daarbuiten geprezen. Zelfs in de afgelopen jaren, die moeilijk waren door de tijdelijke afwezigheid van Willem Breuker wegens ziekte, werden alle artistieke en beleidsdoelen gerealiseerd en werden meer concerten gegeven dan verwacht", aldus het ensemble.

[...vervolg op pagina 15](#)

PIERRE COURBOIS' VIJFKWARTS SEXTET OP EERSTE AVOND DUTCH JAZZ MEETING

DUTCH JAZZ MEETING
AMSTERDAM DECEMBER 2008

**Boy Edgar Prijs-winnaar
Pierre Courbois treedt
tijdens de eerste avond**

van de zesde Dutch Jazz Meeting op. Hij is een van de achttien Nederlandse jazzgroepen en -solisten die zich met een kort optreden aan buitenlandse en Nederlandse organisatoren presenteren. De Dutch Jazz Meeting vindt plaats op 11, 12 en 13 december in het Bimhuis in Amsterdam.

[...vervolg op pagina 16](#)

8 september 2008

NIEUWS

PLATEN

DUBBEL-CD ILLUSTRREERT INVLOED BIX BEIDERBECKE OP TIJDGENOTEN

Om aan te tonen hoezeer cornetspeler Bix Beiderbecke in de jaren twintig en dertig zijn tijdgenoten beïnvloedde, zijn ruim vijftig zeldzame opnamen van Amerikaanse en Europese navolgers op een dubbel-cd bijeengebracht. Het album 'The Influence of Bix Beiderbecke' is verschenen bij het Engelse label Jass Masters.

De dubbel-cd bevat bijzonder vooroorlogs materiaal. Sommige tracks waren nooit eerder te horen, omdat ze het na de opname niet verder brachten dan een proefpersing. Andere verschenen tot nu toe alleen op 78-toeren-platen. Op de cd gewijd aan Amerikaanse navolgers zijn onder meer te horen: Perley Breed's Shepard Colonial Orchestra, Jimmy Joy's St Anthony Hotel Orchestra, Hitch's Happy Harmonists, The Hotsy Totsy Gang, Casa Loma Orchestra, The Original Wolverines en The Dorsey Brothers Orchestra. Iets minder kleurrijk zijn de namen van de Europese orkesten op de andere cd: Jack Payne and his BBC Dance Orchestra, Jay Whidden and his Band, Jack Hylton and his Orchestra, Jack Hart and his Band en Spike Hughes and his Dance Orchestra. Volgens Louis Armstrong konden deze navolgers geen van allen aan Beiderbecke zelf tippen. Zo merkte hij eens op: "Lots of cats tried to play like Bix; ain't none of them play like him yet." Bij de cd's zijn twee boekjes gevoegd met veel foto's en uitgebreide informatie over de stukken. De opbrengst van 'The Influence of Bix Beiderbecke' gaat naar Richard Sudhalter, schrijver van onder meer het werk 'Bix, Man and Legend'. Sudhalter is ziek en niet in staat zijn doktersrekeningen te betalen.

Bix Beiderbecke (1903 – 1931) leerde zichzelf cornet spelen. Hij richtte begin jaren twintig de band The Wolverines op, waarmee hij in 1924 zijn eerste plaatopname maakte. Beiderbecke onderscheidde zich door 'a beautiful, distinctive tone and a strikingly original improvising style, Beiderbecke's only competitor among cornetists in the '20s was Louis Armstrong but (due to their different sounds and styles) one really could not compare them', aldus criticus Scott Yanow. Na The Wolverines speelde Beiderbecke onder meer bij het Jean Goldkette Orchestra. Dat verliet hij voor het Paul Whiteman Orchestra, het toporkest van zijn tijd. Beiderbecke stierf op jonge leeftijd aan de gevolgen van overdadig drinken. Hij leeft voort als een legendarische figuur, aan wie tal van films en boeken zijn gewijd.

NIEUWSflitsen

ECM pakt uit in Athene, Frankfurt en Barcelona

In drie Europese steden is de komende maanden een keur van artiesten van het ECM-label te zien. Van 5 tot en met 13 september in Athene tijdens het Ymittos Festival zijn dat onder anderen het Anouar Brahem Trio, Gianluigi Trovesi & Gianni Coscia, François Couturier's 'Nostalghia - Song for Tarkovsky', Stefano Battaglia en Stefano Bollani. In Frankfurt treden van 7 tot en met 19 september François Couturier (met een eerbetoon aan regisseur Tarkovsky), Stefano Battaglia (idem aan filmmaker Pasolini) en het Megaron Camerata tijdens 'Spuren 1 - Music and Film' op. Barcelona kan in het komende theaterseizoen de volgende ECM-sterren begroeten: het Bobo Stenson Trio, het Norma Winstone Trio, het Tomasz Stanko Quartet, het Enrico Rava Quintet en het Alexei Lubimov Trio.

Vijftien albums Albert Mangelsdorff opnieuw uit

Een groot deel van de opnamen die trombonist Albert Mangelsdorff van 1968 tot 1982 voor het Duitse label MPS maakte, is opnieuw uitgebracht op twaalf cd's. Mangelsdorff, die in 2005 overleed, zou 5 september 80 jaar zijn geworden, vandaar de titel 'Albert Mangelsdorff 80th Anniversary Edition'. De heruitgave betreft vijftien lp's, waaronder 'Zo-Ko-Ma' (1968) met Lee Konitz, 'The Wide Point' (1975) met Palle Danielsson en Elvin Jones, en 'Triologue - Live!' (1976) met Jaco Pastorius en Alphonse Mouzon.

Nieuwe album Carlo Nardoza te koop via website

'Winterslag', de nieuwe cd van het Carlo Nardoza Quintet is via de website van de groep te koop. Trompettist Nardoza: "niet echt jazz, niet echt klassiek, niet echt folk, maar gewoon muziek." Naast de leider zijn Daniël Daemen (as, ss), Melle Weijters (gt), Tom Van Acker (b) en Steffen Thormähle (dr) op de plaat te horen. Speciale gast is accordeonist Gwen Cresens. De opvolger van het debuutalbum 'Making Choices' komt ook in de winkel te liggen, al zal dat volgens Carlo Nardoza 'nog een tijdje duren'.

(<http://www.cng.be>)

Concerten festival Jazz in 't Park op cd

Een aantal avondconcerten van het vijftiende Gentse festival Jazz in 't Park wordt op een cd gezet. Die cd wordt niet commercieel uitgebracht, maar in beperkte kring aangeboden als relatiegeschenk en ter promotie van het festival. Op de cd komen concerten van Ben Sluijs, de JazzLab Series All Stars Band en Jeroen van Herzele te staan. Het festival vond van 29 tot en met 31 augustus plaats en wordt georganiseerd door de gemeente Gent.

PLATEN VERVOLG

HAAGSE LIVE-UITVOERING 'SO WHAT' OP JUBILEUMEDITIE ALBUM 'KIND OF BLUE'

In een speciale jubileumuitgave van Miles Davis' album 'Kind of Blue' zal een uitvoering van 'So What' worden opgenomen die de trompettist op 9 april 1960 gaf tijdens een concert in Den Haag. Het is de eerste geautoriseerde release van deze opname, waarop verder John Coltrane, Wynton Kelly, Paul Chambers en Jimmy Cobb te horen zijn.

De 'Kind of Blue: 50th Anniversary Collectors Edition', met twee cd's, een dvd, een lp, een boek en een poster, verschijnt omdat het 17 augustus 2009 vijftig jaar geleden zal zijn dat de legendarische plaat werd opgenomen. Op cd 1 staan het volledige album, een alternate take van 'Flamenco Sketches', de valse start van 'Freddie Freeloader' en verder gesprekken die tijdens de opnamesessie werden gevoerd. Onder meer de Haagse live-uitvoering is te vinden op cd 2, waarop ook een live-versie te horen is van 'All Blues', opgenomen in 1960 te Zürich. De dvd bevat een documentaire over 'Kind of Blue' en het televisieprogramma 'Robert Herridge Theater: The Sound of Miles Davis' met John Coltrane, dat op 2 april 1959 werd uitgezonden. De jubileumuitgave wordt gecompleteerd met een 'Kind of Blue' op lp en een boekwerk van zestig pagina's.

PODIA

DREIGEND FAILLISSEMENT VOOR WEENSE JAZZCLUB BIRDLAND

Voor Birdland, de jazzclub die wijlen Joe Zawinul in 2003 in het Weense Hilton Hotel opende, is het faillissement aangevraagd. Voor de schuld van een half miljoen euro ontbreekt elk betalingsperspectief. Karl Resch, de manager van Birdland, hoopt met geld van de gemeente een doorstart te kunnen maken.

De jazzclub worstelt al sinds 2004 met fikse tekorten. De schuld was eind 2005 opgelopen tot 600.000 euro. Met Resch als nieuwe manager werd toen een andere koers ingezet. Maar de resultaten verbeterden daardoor niet wezenlijk. Zawinul zelf was in 2007 nog wel optimistisch over de toekomst, maar dat optimisme is ongegrond gebleken. Met name de kosten van de verbouwing zijn moeilijk terug te verdienen, maar ook de salarissen van zes personeelsleden drukken zwaar op de begroting. Manager Resch heeft zijn hoop op de gemeente gevestigd: "Die Stadt kann nicht so tun, als würde sie das Birdland nichts angehen." Of er genoeg draagvlak is binnen de Weense gemeenteraad is de vraag. De gemeente heeft al eerder geld in de club gestoken en sommige raadsleden zien de onderneming als een bodemloze put. De toekomst van Birdland wordt op 14 oktober bepaald door een uitspraak van het Handelsgericht Wien. Dat besluit over doorgaan of sluiten. De in Birdland geplande concerten worden op dit moment op podia elders in Wenen gegeven.

Birdland is de grootste jazzclub van Wenen met een oppervlakte van 500 m2 en plaats voor tweehonderd bezoekers. Er treden internationale grootheden op uit de jazz en de wereldmuziek. De naam ontleende oprichter en Wener Joe Zawinul aan zijn grote hit uit 1977, waarmee hij de gelijknamige legendarische New Yorkse club eer betoonde.

NIEUWSflitsen

Het ICP Orkest (foto: Pieter Boersma)

ICP Orkest in VS en Japan

Het ICP Orkest is van 12 tot en met 17 september in Japan voor optredens bij Mt. Fuji en in Tokyo. Begin deze maand was de groep al een week in Amerika, waar werd gespeeld op onder meer het Chicago Jazz Festival, het Detroit Jazz Festival en het Guelph Jazz Festival. Ook is er een nieuwe ICP-cd uit onder de titel 'Live at the Bimhuis'. Vaste leden van het ICP zijn Misha Mengelberg, Ab Baars, Michael Moore, Tobias Delius, Wolter Wierbos, Thomas Heberer, Mary Oliver, Tristan Honsinger en Han Bennink.

Muziekarchief Maynard Ferguson naar universiteit

De muziekbibliotheek van trompettist/orkestleider Maynard Ferguson komt in handen van de University of North Texas. De collectie bevat handgeschreven stukken, maar ook diverse gedrukte exemplaren bladmuziek. Ook krijgt het instituut zijn verzameling trompetten, kleding en priezen. De collectie bestrijkt Fergusons gehele loopbaan, van midden jaren vijftig tot 2006, het jaar waarin hij overleed. Het is de bedoeling dat de collectie uiteindelijk in een nieuw jazzmuseum in Denton, Texas zal worden tentoongesteld. Ferguson trok als orkestleider veel jonge musici van de jazzopleiding van de University of North Texas aan. De onderwijsinstelling bezit reeds het archief van orkestleider Stan Kenton.

Festival Youth Jazz Orchestra op Pure Jazz 2008

Tijdens het Haagse Pure Jazz 2008 krijgt het gloednieuwe Festival Youth Jazz Orchestra 12 september zijn vuurdoop. Deze bigband wordt gevormd door voornamelijk leerlingen van Zuid-Hollandse muziekscholen en de afdelingen voor jong talent van de twee Zuid-Hollandse conservatoria. De gemiddelde leeftijd van de bandleden is 17 jaar. Op Pure Jazz staat de band onder leiding van dirigent/arrangeur Johan Plomp. Zijn arrangementen staan centraal. Het Festival Youth Jazz Orchestra is een initiatief van het Haagse festival Pure Jazz en jazzpianist Tilmar Junius. Het komt op projectbasis bijeen om een week zeer intensief te repeteren onder leiding van een dirigent. Dat project wordt vervolgens afgesloten met één of meerdere concerten.

PODIA VERVOLG

TRYTONE FESTIVAL DIT JAAR IN TEKEN VAN TIENJARIG BESTAAN TRYTONE

Omdat organisator TryTone tien jaar bestaat, heeft het komende jaarlijkse TryTone Festival een feestelijk tintje. Van 17 tot en met 20 september staan groepen en muzikanten op het programma die volgens de organisator de afgelopen tien jaar smaakmakers van de Nederlandse jazz waren en bij TryTone cd's uitbrachten.

Het TryTone Jubileum Festival vindt plaats in Zaal 100 (Amsterdam), het Bimhuis (Amsterdam), Paradox (Tilburg) en het SJU Jazzpodium (Utrecht). Onder meer Knalpot, Tone Dialing, het Zapp String Quartet, Agog, Tetzepi en Man Bites Dog zullen optreden. TryTone werd in 1998 opgericht en promoot 'niet-stijlgebonden, avontuurlijke, maar ook toegankelijke nieuwe jazz en improvisatiemuziek'. De stichting organiseert 'laboratoriumachtige' concerten in Zaal 100 op de eerste en derde woensdagavond van de maand en het jaarlijkse internationale European TryTone Festival. Op het TryTone cd-label zijn tot nu toe veertig cd's verschenen. (<http://www.trytone.org>)

OVERIG

CANADEES STATION JAZZ.FM91 BREIDT UIT MET DRIE INTERNETKANALEN

Het Canadese radiostation JAZZ.FM91 heeft zijn muziek aanbod met drie internetkanalen uitgebreid. 'High Standards', het eerste kanaal, gaat de klok rond 'classic tracks' van jazzvocalisten uitzenden. Op 'The Grooveyard', kanaal twee, zal hedendaagse jazz te horen zijn en het aanbod van kanaal drie, 'Cool Docs', zal uit documentaires over Canadese jazzmuzici bestaan.

Op 'High Standards' kunnen liefhebbers van bijvoorbeeld Ella Fitzgerald, Frank Sinatra, Billie Holiday, Molly Johnson en Diana Krall afstemmen. Onder anderen Pat Metheny, Medeski, Martin and Wood, Metalwood, Joshua Redman en de Sisters Euclid komen voorbij op 'The Grooveyard'. Met de drie kanalen wil het station een nieuw publiek voor jazz aantrekken en de bestaande luisteraars nog beter bedienen, zegt hoogste man Ross Porter: "Our channels put the listener in the driver's seat, allowing them to choose the kind of music and docs they want to hear, when they want to hear it." De drie nieuwe kanalen zijn te beluisteren via <http://www.jazz.fm>. JAZZ.FM91 is het grootste jazzradio-station van Canada. De zender is niet commercieel en wordt voor een deel betaald door de luisteraars.

CORRECTIE op nummer 102

Lee Young (drummer, broer-van en uiteindelijk Motown-producer) was bij zijn overlijden geen 91, zoals wij in de vorige JazzFlits meldden, maar 94 jaar. Hij werd namelijk niet geboren in 1917, maar op 7 maart 1914. Dit mailde Jeroen de Valk ons, die als bron een interview met Lee Young noemt (met jazz-researcher Steven Isoardi, voor een oral history-project), waarin hij zijn geboortedatum recht zet. Ook een krantenartikel uit 1930 (in de L.A. Daily News) bevestigt deze datum.

LUISTEREN BEVORDERT MUZIKALITEIT

Muzikaal ongeschoolde mensen kunnen hun muzikaliteit ontwikkelen door veel naar muziek te luisteren. Dat concluderen Henkjan Honing en Olivia Ladinig van de Universiteit van Amsterdam op basis van een onderzoek onder muzikliefhebbers. Muzikaal ongeschoolden bleken onnatuurlijk gemanipuleerde muziekfragmenten net zo goed te herkennen als muzikaal geschoolden, zo schrijven ze in een artikel in het nieuwste nummer van het Journal of Experimental Psychology (1).

Via internet legden de Amsterdamse onderzoekers aan ruim tweehonderd mensen een aantal geluidsfragmenten voor. De proefpersonen kregen in drie genres (klassiek, jazz en rock) vijf keer twee verschillende uitvoeringen van een bepaald stuk te horen. Iedere deelnemer hoorde dus in totaal dertig muziekfragmenten. Een van de twee stukken had een natuurlijk tempo. Bij het andere was het tempo digitaal aangepast, zonder dat dit aan de zang en instrumentatie te horen was en zodanig dat de tempi van beide stukken nagenoeg gelijk waren.

In het genre jazz kregen de proefpersonen 'Au Privave' te horen in een uitvoering van Wes Montgomery en Phil Woods, 'Blue in Green' door Miles Davis en Bill Evans, 'Dolphin Dance' door Ahmad Jamal en Herbie Hancock, 'Caravan' in twee versies van Duke Ellington en 'All the things you are' door Bert van de Brink en Keith Jarrett. De diverse uitvoeringen werden geselecteerd op hun duidelijke verschil in tempo. Zo heeft bijvoorbeeld de uitvoering van 'Dolphin Dance' door Ahmad Jamal in de originele, ongemanipuleerde versie 153 'beats per minute' en die van Herbie Hancock 120.

De proefpersonen werd gevraagd aan te geven welk stuk origineel was en welk stuk gemanipuleerd. Tijdens het onderzoek bleken ongeschoolde luisteraars de gemanipuleerde versies net zo goed te herkennen als geschoolde luisteraars. "In short, performance is not simply a result of formal musical training, but it is enhanced, and for the confident responses even solely influenced, by listening to ones preferred music", aldus de conclusie van de onderzoekers. Dus jazzliefhebbers bleken de manipulaties in de jazzfragmenten beter te herkennen dan in de genres klassiek en rock. Hetzelfde gold voor de liefhebbers van klassiek en rock in hun eigen genre. De bevindingen van Honing en Ladinig staan haaks op de heersende opinie dat muzikaliteit vooral een zaak van intensieve muzikale training is.

Ex-muzikant Henkjan Honing werkt bij de Universiteit van Amsterdam als professor en onderzoeker op het gebied van muziekcognitie. In dit vakgebied staat de muziek als een akoestisch, psychologisch en cognitief verschijnsel centraal. Henkjan is de broer van saxofonist Yuri Honing en bestuurslid van diens organisatie Jazz in Motion.

(1) Honing, H., & Ladinig, O. Exposure influences expressive timing judgements in music. Journal of Experimental Psychology: Human Performance and Perception.

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

EEN LP VOOR EEN MAAND ZAKGELD

De willekeurige passant van Athenaeum Nieuwscentrum in Amsterdam zal het ongetwijfeld zijn opgevallen: een etalage, volbehangen met hoezen van het befaamde platenlabel Blue Note. Een prachtig gezicht, die ontwerpen: de foto's van een van de eigenaren, Francis Wolff, maar vooral die bijzondere belettering. En dan was er het herkenningmoment: die en die heb ik zelf en: o ja, die was er ook nog, heb ik destijds nog in de platenwinkel zien liggen. Twee plaatwerken met reproducties, waarvan vele in het oorspronkelijk formaat (31x31 cm), betekenden in de jaren negentig dan ook het begin van een almaar uitdijende reeks 'hoezenboeken'. Het label is erin geslaagd tot op heden de aandacht vast te houden: door heruitgaven in velerlei vormen en zijn historie, die al vele malen is verteld.

Maar het ging uiteraard om de muziek. Die behelsde voor een belangrijk deel het genre dat de term 'hard bop' kreeg opgeplakt, maar eigenlijk gewoon een voortzetting was van bebop, waar de scherpe kantjes van af waren gehaald. En ook al is de muziek in de internationale jazzpers in geuren en kleuren beschreven, we moeten daar vooral mee doorgaan, ook al mocht daar geen actuele aanleiding toe zijn. Want de kwaliteit van de muziek blijft. In ons land was het Fred van Doorn die de afgelopen jaren het werk van een aantal musici belichtte. Hij deed dat in een blad dat het woord jazz in zijn 'masthead' voert, maar waarin Van Doorns bijdragen zowat de enige waren die daarin voorzagen. Van uitgever Thomas Rap was het een goede greep zijn profielen te bundelen en vandaar de hierboven beschreven etalage die was ingericht bij de gelegenheid van de presentatie van het boek.

Jackie McLeans 'Capuchin Swing' blijft onbesproken.

Het is een sober boek geworden: een omslag van niks, geen register, geen foto's (zelfs de in het colofon genoemde foto van de auteur ontbreekt). Een discografie per artiest zou te veel gevraagd zijn, maar met een chronologisch platenlijstje had de lezer in een oogopslag kunnen zien waar een bepaalde plaat zich bevindt ten opzichte van het overige werk. Van Doorn gaat namelijk nogal eens heen en weer in de tijd. Een vergelijkbaar boek als 'Cookin'' van Kenny Mathieson uit 2002 heeft die zaken allemaal wel.

Maar vergis u niet. Om te beginnen, in het productieproces zijn alle namen er onbeschadigd uitgekomen en dat is tegenwoordig al heel wat. En wie eenmaal aan het lezen slaat raakt geboeid door de wijze waarop Fred van Doorn zijn personen aankleedt. Hij gaat minder analytisch te werk dan Mathieson, maar zijn verhalen zijn meer dan een oppervlakkige schets in vogelvlucht. Biografische bijzonderheden worden beperkt tot die welke voor de muziek op de plaat van pas komen. De muziek zelf wordt kort aangeduid. Over Jackie McLean: "Hij had een eigen geluid op zijn altsax: schurend, rauw, met een bijna valse intonatie. Het zou een bron van controversie blijven onder de jazzliefhebbers. Sommigen, en niet de minsten, hielden vol dat hij vals speelde." Hier wordt ongetwijfeld gedoeld op Michiel de Ruyter en ik ben nog steeds geneigd me aan zijn zijde te scharen.

Schrijver beperkt zich niet tot het werk voor Blue Note, hij grijpt ook naar de muziek op andere labels. Zelfs aan Bobby Timmons is een heel hoofdstuk gewijd, ook al heeft hij voor het label geen enkele plaat onder eigen naam gemaakt. Er is niet gestreefd naar volledigheid, van Stanley Turrentine bijvoorbeeld blijft zijn debuut op Time onbesproken, evenals de Prestiges van Jackie McLean en diens 'Capuchin Swing' op Blue Note (zie afbeelding). Maar er is een redelijk beeld ontstaan van iemands gehele oeuvre. In zijn inleiding wijst Van Doorn erop dat de nadruk niet ligt op de kennis van nu maar op de gevoelens van toen. En daar ligt de grote kracht van dit boek. Want hij heeft vele artiesten zelf zien optreden. En zo krijgen we zinnen te lezen over iemands gedrag en uiterlijk: 'een ouwelijke man met altijd zo'n soulhoedje op' en: 'met zijn oubullige bril en zijn houterige bewegingen leek hij veel ouder'. Vele hoofdstukken beginnen met schrijvers eigen ervaringen bij de aankoop van een lp. Bij tal van tussentijdse opmerkingen had ik de neiging instemmend met mijn hoofd te knikken. Scènes als die waar een paar jongens op een zaterdagmiddag opgepropt in de luistercabine van een platenzaak na veel wikken en wegen tot een keuze kwamen, want als je het voor een maand opgespaarde zakgeld aan één lp uitgaf kon je je geen miskoop veroorloven. Platen waren ons referentiekader, zo schrijft hij, maar omdat die pas maanden later tot ons kwamen wist je bij concerten niet altijd wat je te wachten stond. Dat gold dan wel heel sterk voor Miles Davis' optreden met John Coltrane. Ruim twintig jaar geleden schreef Fred van Doorn – met een grote compassie voor de ondergewaardeerde musicus – eerder een boek, 'Lost Heroes', in een door Van Gennep gul uitgegeven serie jazzboeken. Daarin figureerden drie musici die we hier in een aangepaste versie terugvinden, Lee Morgan, Hank Mobley en Tina Brooks. Beide boeken dienen hetzelfde doel: anderen te stimuleren kennis te maken met waardevolle muziek. Behalve van de genoemden zijn er portretten van: Art Blakey, Donald Byrd, Sonny Clark, Lou Donaldson, Kenny Dorham, Dexter Gordon, Grant Green, Andrew Hill, Freddie Hubbard, Wynton Kelly, Blue Mitchell, Sonny Rollins, Horace Silver en Jimmy Smith.

Fred van Doorn. Blue Notes : jazzportretten. – Amsterdam ; Thomas Rap, 2008. – 221 p. – ISBN 978-90-6005-746-9. Prijs 17,90 euro

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES

JEF NEVE TRIO
Soul in a Picture
Universal

De Belgische pianist Jef Neve timmert internationaal aan de weg en heeft al enkele prijzen gewonnen. Live is zijn spel expressief en bijna stormachtig golvend. Op de cd 'Soul in a Picture' speelt hij meer bedachtzaam. Samen met zijn bassist Piet Verbist en drummer Teun Verbruggen zoekt hij het niet in uiterlijke opwinding, maar meer in de opbouw van onderhuidse spanning. Zijn 'How Blue can I get' is daar een sprekend voorbeeld van. Hoewel Neve's composities redelijk sensitief overkomen en een trage opbouw kennen, hebben ze ook behoorlijk wat dramatiek. In bijvoorbeeld 'Sehnsucht' begint de pianist zoekend en schept hij een ietwat donkere sfeer van onbestemd verlangen. Dat doet hij met een romantische klassieke aanslag. Met grote zekerheid werkt hij het thema uit en zijn aanslag verandert ondertussen naar een jazzmatige. Hij eindigt weer met een klassiek toucher. Drummer Teun Verbruggen geeft het thema kleur door 'waaierend' de trommels en bekkens te bespelen. Bassist Piet Verbist schildert samen met de linkerhand van Neve een prachtig donker klankbeeld. Zo bouw je met diepgang en intensiteit ook spanning op. In tegenstelling tot zijn vorige cd 'Nobody is Illegal', maakt Neve nu heel beperkt gebruik van blazers. Alleen in de slotcompositie en het titelstuk van de cd 'Soul in a Picture', komen heel even de lichter getinte houtinstrumenten hobo, fluit en klarinet langs. 'Soul in a Picture' is een zorgvuldig, door Jef Neve zelf, geproduceerde cd. (Hessel Fluitman)

SAL MOSCA QUARTET
You Go to my Head
Blue Jack Jazz Records

Sal Mosca (1927-2007) is vooral bekend als leerling van Lennie Tristano en/of als pianist van Lee Konitz, met wie hij vanaf 1948 zestien jaar heeft gespeeld. Het weinige werk dat hij onder eigen naam maakte, werd uitgebracht bij kleine maatschappijtjes, meest in de VS. Dat betekent dat het niet tot slecht verkrijgbaar is. Zijn oudere opnamen bestaan voornamelijk uit eigen composities. Uitzondering hierop vormt een cd die hij in 2004 voor het kleine Amerikaanse labeltje Zinnia maakte. Daarop speelt hij louter standards. Dat is ook het geval op 'You Go to my Head'. Het zijn privé-opnamen uit dezelfde tijd dat hij de Zinnia-cd maakte. Mosca stuurde ze naar Henk Toornvliet van Blue Jack Jazz Records.

De opnamen zijn in een informele sfeer gemaakt. Verschillende keren gebeurt het dat Mosca een thema inzet en dat tenorist Jimmy Halperin reageert alsof hij wordt verrast. Het thema van de stukken vormt steeds het uitgangspunt en van daaruit gaan pianist en tenorist op zoek naar nieuwe paden. Ondanks zijn leeftijd gaat Sal Mosca zelfverzekerd zijn weg door melodie en akkoorden. Van tenorist Halperin krijg je het idee dat hij Mosca niet te veel in de weg wil zitten, maar je hoort wel dat hij heel goed weet waarover het gaat. Hij is dan ook leerling van zowel Tristano als van Sal Mosca geweest. In het kwartet zijn verder bassist Don Messina en drummer Bill Chatten te horen. 'You Go to my Head' maakt duidelijk dat de vier met plezier samenspeelden. (Hessel Fluitman)

AGOG
Some Frump Punk
TryTone

De titel van deze cd, 'Some Frump Punk', is natuurlijk een grapje. Het is tegelijk een eerbetoon aan en een parodie op misschien wel het beroemdste jazzrock-nummer aller tijden: 'Some Skunk Funk' van de Brecker Brothers. En hoewel de bezetting van dit trio (gitaar, basgitaar, drums) aardig in de richting van jazzrock en fusion wijst, staat Agog heel ver af van de typisch Amerikaanse variant van dit genre. Imponeergedrag, virtuositeit met Olympische aspiraties, ze moeten er allemaal niks van hebben. Gitarist Frank Wingold, basgitarist Mark Haanstra en drummer Joost Lijbaart zijn alle drie grote melodische muzikanten. Deze tweede cd (als we 'Meltdown' met het Zapp String Quartet even niet meerekenen) is daarom vooral een album met liedjes geworden. Zelfs als er gesoleerd wordt, blijven de heren dicht bij dat melodische uitgangspunt, en dat geeft de plaat een enorm sterke eenheid. Wingold kneedt bovendien met z'n veelkleurige geluid, dat in één frase soms al kan veranderen, en bijdraagt aan het rijke geheel. De grote gitaaridolen Scofield, Frisell en Metheny houdt hij op ruime afstand, en dat is knap. De enige met wie hij in de verte te vergelijken is, is de semi-akoestische John McLaughlin ten tijde van 'Extrapolation'. Haanstra is typisch zo'n basgitarist met wie ze in de Engelse Canterbury-scene erg blij mee zouden zijn geweest. Zijn grooves blijven immer melodisch, en ook compositorisch is hij sterk. Drummer Joost Lijbaart, ten slotte, laat z'n trommels en bekkens net zo mooi meezingen als de snaren van z'n companen, maar kan ook superstrak een groove onder het geheel zetten. Wie de band graag eens live wil zien, kan het tourschema van de cd-presentatietour vinden op <http://www.agog.de>. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

COOL GENIUS

Maybe you should do that too

Goomah Music

'Maybe you should do that too' is het debuut van het Nederlandse trio Cool Genius en een plaat die waarschijnlijk niet onder 'jazz' in de bakken zal staan. En dat is jammer, omdat veel jazzliefhebbers de plaat dan vermoedelijk zal ontgaan en ze niet zullen genieten van de eigenzinnige composities van dit eigengereide trio, dat inderdaad moeilijk te classificeren is. Maar deze ongebondenheid is juist hun charme. Of het nu funk is, drum 'n bass, rhythm 'n soul, rockabilly, cool-jazz getinte nummers, swing of jazzy popsongs, het maakt hun niet uit. Zestien eigen composities, elk met een eigen karakter, vormen samen de muzikale identiteit van Erik Neimeijer (gitaar en zang), Bauke Bakker (drums en zang) en Sebastiaan van Olst (basgitaar, contrabas en zang) alias Cool Genius. De kracht van dit trio is zijn muzikaliteit waarin een onconventionele aanpak borg staat voor originaliteit en zeggingskracht. De arrangementen zijn spitsvondig en kleurrijk. Onverwachte wendingen in de structuur van de nummers, creatief en technisch bekwaam gebruik van het instrumentarium, gevatte teksten en zestien nummers die als een bonte reeks artiesten van het vari  t  theater aan je voorbijtrekken. Een ronkende bas, pittige riffs op de elektrische gitaar en een stevige beat vormen de basis waarop Cool Genius zijn creativiteit de vrije loop laat. Een opmerkelijk debuut! Fragmenten zijn te horen en te zien op (**klik hier:**) <http://www.myspace.com/coolgeniusmusic>. En kijk dus voor de zekerheid ook onder 'popmuziek'. (Frank Huser)

WAYNE ESCOFFERY AND VENERATION

Hopes and Dreams

Savant

Tenorsaxofonist Wayne Escoffery maakt compromisloze jazz. Daarvan getuigt onder meer zijn eerste Savant-album 'Live at Smoke' (2007), dat hij maakte met zijn band Veneration. De leden zijn: Tom Harrell op trompet, Joe Locke op vibrafoon, Hans Schlawsnich op bas en afwisselend Lewis Nash en Jonathan Blake op drums. De samenstelling van de band doet denken aan het pianoloze kwintet van bassist Dave Holland. Vooral de afwezigheid van piano en aanwezigheid van vibrafoon werken daaraan mee. Maar toch staat de sound van Veneration op zich.

Op de hoes staan foto's van een kunstwerk van Michael Cloud. Het is getiteld 'Veneration' en bestaat uit grote, schijnbaar willekeurig aan elkaar gelaste stalen letters uit de titel. Met de bandnaam vereert Escoffery 'the masters', maar gelukkig zonder sentimenteel te zijn. Hij speelt stukken van Mingus, Monk, Coltrane en Gershwin en doet dat

op een energieke en trefzekere wijze. Escoffery heeft een sterk geluid en de twee composities die van hem op de lessenaars staan zijn gericht op groepsgeluid met oog voor detail. De leider strooit met noten en toonladders alsof het hem in het geheel geen moeite kost, maar speelt net zo gemakkelijk een ballad. Tijdens 'Chronic Blues' van John Coltrane herleeft de sfeer van de jaren vijftig, terwijl de saxofonist zijn eigen kleur aan het stuk geeft. Vooral het samenspel met de (gast)trompettist Tom Harrell is hier heel sterk. De laatste track is het Braziliaanse 'The Face I Love', het enige live-stuk van het album. Het werd opgenomen in de New Yorkse jazzclub Smoke, maar is niet gebruikt voor de eerder genoemde cd. Op en top Amerikaanse jazz. (Peter J. Korten)

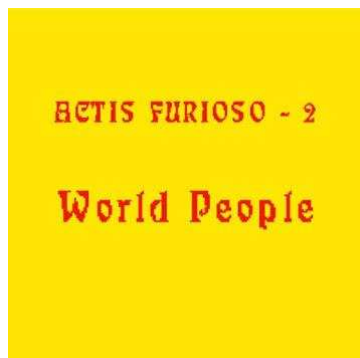
RIMA KHCHEICH GROUP

Falak

Jazz in Motion

De Arabische zang van de uit Libanon afkomstige vocaliste Rhima Khcheich wordt op het indrukwekkende album 'Falak' omgeven door fascinerende jazzpatronen. Het ademt de sfeer van Arabische mystiek, lyrisch en beschouwend. Er is sprake van een samengaan van culturen dat nergens bevreemdt, tradities die als vanzelfsprekend in elkaar opgaan, elkaar voeden, versterken en een nieuw idioom scheppen. Van begin tot eind laat het album een balans horen die intrigeert. Ingetogen, zorgvuldig en subtiel. Het is musici als contrabassist Tony Overwater, drummer Joost Lijbaart, saxofonist Yuri Honing en gitarist Maarten van der Grinten wel toevertrouwd. Ze worden in hun werk niet beperkt door muzikale dogma's of conventies maar zijn op de eerste plaats gericht op de betekenis van het musiceren, in Nederland en ver daarbuiten. Dat scheidt een openheid die juist ook in die muziek hoorbaar is. Dit is misschien wel de grootste verdienste van deze schitterende plaat; de transparantie en de heldere invoelbare betekenis die het samen musiceren heeft. Het is muziek waarin ritme, toon en timbre een zeggingskracht bieden die de luisteraar niet onberoerd laat en meevoert in de lyriek van liefde en passie. De zang en stem van Rhima Khcheich zijn karaktervol en kennen een warm timbre. Eigenlijk geldt hetzelfde voor de instrumentalisten. Hun spel is bijna delicaat waardoor de muziek haast kwetsbaar of fragiel klinkt en een prachtige combinatie vormt met de vocalen. Alsof je zweeft op het licht van duizend sterren. Verder speelt op de cd nog Ali El Khatib op riq en mazhar (Arabische tamboerijnen), met dat typerend muzikale ritme als hartslag van het leven. Wie een indruk wil krijgen, kan kijken op (**klik hier:**) <http://www.youtube.com/watch?v=4y9xrNRMHFc>. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

ACTIS FURIOSO
World People
Leo Records

Een band die aandacht besteedt aan de kleding kan nooit helemaal verkeerd zijn. Wie het negental van Carlo Actis Dato op de achterkant van het cd-boekje bij elkaar ziet, weet al genoeg: Dit is een band met enorm veel lol. Het speelplezier spat er bij deze uitgebreide bezetting van het kwartet van de Italiaanse rietblazer/componist dan ook vanaf. Het openingsstuk van 'World People', 'Here We Are', is de muzikale 'mission statement'. Basgitaar en drums zetten een lekkere groove op, met daaroverheen een uitwaaiend blazersarrangement (twee trompetten, trombone, drie saxen). Dan even lekker met z'n allen rare vocale geluiden maken, gevolgd door een licht ontsprorende circusmars. Wie dan onmiddellijk denkt aan het Willem Breuker Kollektief of I Compani, heeft het bij het rechte eind. Er wordt zonder schroom met genres door elkaar heen gegoocheld, ongegeneerd geschmierd en stevig gesoeld. Het lange slotstuk, 'Immigrati', laat horen wat een wonderbaarlijke en verrukkelijke smeltkroes de multiculturele samenleving kan zijn. Een krachtige muzikale statement tegen de Berlusconi's van deze wereld, lijkt me. Actis Dato for president!

(Herman te Loo)

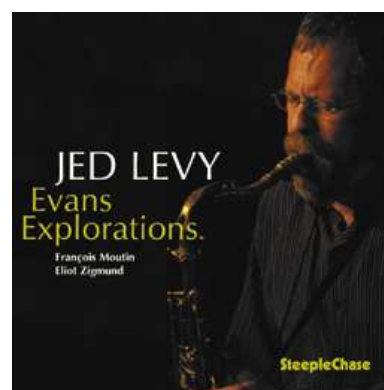

ART FARMER/GIGI GRyce QUINTET
Complete 1954/1955 Prestige Recordings
Fresh Sound

Nog voor het enigszins befaamde Jazz Lab Quintet met trompettist Donald Byrd, beschikte de bijzondere altist/componist Gigi (George General) Gryce over een vijftal dat ook louter zijn eigen composities op de plaat zette. In 1953 leerden Gigi Gryce en Art Farmer elkaar kennen in de allerbeste bigband van dat moment, die van Lionel Hamp-

ton. Met dat orkest toerde Hampton destijds ook door Europa. In de geleerden bevond zich eveneens trompettist Clifford Brown. Over die trip en de dagen in Parijs is veel te doen geweest. Tegen de wens van Hampton in, of liever zijn vrouw/manager Gladys, slopen musici 's nachts het hotel uit om er elders gedenkwaardige opnamen te maken. Zie 'The Complete Paris Sessions', op Voque. Deze 'Complete 1954/1955 Prestige Recordings', gemaakt met medeweten van iedereen, bevat pakkende muziek afkomstig van twee lp's op Prestige, namelijk: 'When Farmer Met Gryce' en het 'Art Farmer Quintet, featuring Gigi Gryce'. De tezamen dertien stukken van Gryce, en een van Duke Jordan, verschaffen heel wat luistergenot, zeker ook vanwege sterke ritmesecties, met onder anderen Horace Silver, Kenny Clarke en nog twee andere bezettingen met Art Taylor en Philly Joe Jones. Van de elf musici op deze cd leeft alleen Horace Silver nog, maar die treedt volgens mij niet meer op.

(Jaap Lüdeke)

JED LEVY
Evans Explorations
SteepleChase Productions

Hoewel saxofonist Jed Levy (50) al ruim twintig jaar in het vak zit, vrees ik toch dat weinigen hem kennen. Zijn mentor was de betreunde pianist Jaki Byard met wie hij meerdere platen maakte, als ook met Jack McDuff en Ron McClure. Levy speelt inmiddels ook al bij Junior Mance, The Vanguard Jazz Orchestra en Tom Harrell. Jim Hall maakte lang geleden een plaat waarop hij met veel genoegen Jed Levy introduceerde.

'Evans Explorations', de titel van deze trio-cd met bassist François Moutin en drummer Eliot Zigmund verwijst naar het grote aantal stukken van pianist Bill Evans op de plaat. Zigmund drumde bij Evans. De bewerkingen zijn bepaald niet ontbloot van creativiteit. 'Blue in Green' (hier op naam van alleen Evans, dus zonder Miles) wordt hevig fraserend nu eens in een vlot tempo uitgevoerd. Het concept – tenor/bas/drums – bevalt goed en geeft zonder de gebiedende wijs van de piano veel vrijheid voor de solisten. Een tamelijk oud recept. In 'Time Remembered' produceert Levy op dwarsfluit een volwassen geluid, inclusief een heel breed vibrato. Wellicht iets te breed? Hopelijk mag Jed Levy nu rekenen op een bredere belangstelling.

(Jaap Lüdeke)

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.700 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

CD-RECENSIES VERVOLG

JOHN MARSHALL/FERDINAND POVEL QUINTET Marshall Arts Blue Jack Jazz Records

Echt vaak komt de naam van saxofonist Ferdinand Povel niet in een groepsnaam voor. Als lid van een groot orkest of een bigband vind je hem overal en nergens terug, maar als leider hoogst zelden. In 1983 maakte hij een lp bij het Varajazz-label. Op de hoes van die lp werd trots gemeld dat dit zijn eerste eigen langspeelplaat was. Na bijna twintig jaar optreden en lesgeven. Ook is in de reeks 'Forgotten Tapes' van Blue Jack Jazz Records nog een live-opname uit 1988 onder zijn naam verschenen. Meer eigen cd's zijn er volgens mij niet. Als co-leider kom je Ferdinand Povel wat vaker tegen. Onder meer bij het label Daybreak. Daar lieten ze hem samen met de in 2003 overleden Rob Madna twee cd's opnemen. Verder kwam daar nog een live-opname uit 1976 uit, ook met Rob Madna. Tegenwoordig heeft Ferdinand Povel samen met trompettist John Marshall een kwintet. Beide blazers kennen elkaar van de bigband van de WDR uit Keulen. Ze spelen daar al ettelijke jaren samen. Het John Marshall/Ferdinand Povel Quintet treedt regelmatig op, zij het met wisselende ritmesectie. De cd 'Marshall Arts' is in 2006 opgenomen met als ritmesectie: Rob van Bavel (p), John Goldsby (b) en Mark Taylor (dr). Het repertoire op de cd is gemêleerd. Ruim de helft van de tien stukken komt uit het jaren vijftig 'bebop-realbook'. Stukken als Gillespie's 'Salt Peanuts' en Stitt's 'The Eternal Triangle' worden 'op snelheid' uitgevoerd. Niet zo halsbrekend als de componisten dat zelf indertijd deden, maar bij deze opname was het dan ook niet de bedoeling om collega's te tackelen. Integendeel. In het (ook snelle) 'So Sorry Please' van Bud Powell, laat zijn instrument Ferdinand Povel heerlijk zingen. (Hessel Fluitman)

REVOLUTIONARY SNAKE ENSEMBLE Forked Tongue Cuneiform Records (www.cuneiformrecords.com)

Het zevenkoppige Revolutionary Snake Ensemble komt uit Boston, al zou je dat niet zeggen. De basis van de muziek van leider/saxofonist Ken Field en z'n mannen ligt zonder meer in New Orleans, en in het bijzonder de brass bandtraditie. En gelukkig nemen ze daar een flink loopje mee. De traditionele gospel waarmee de cd 'Forked Tongue' opent, 'Just a Closer Walk', zegt in dat verband genoeg. Hij begint als een dodenmars, en gaat dan over in het kenmerkende two beat-ritme. Feest! En dat is precies wat Field met z'n band wil bereiken: een soort feestmuziek

voor denkende mensen. Vandaar dat we ook vette funk krijgen ('Slots'), een verrassende 'Chippie' van Ornette Coleman, maar ook Harry Belafonte's hit 'Brown Skin Girl', een nu-soul versie van 'Down by the Riverside' (met gast-vocaliste Gabrielle Agachiko) en ook nog eens Billy Idols 'White Wedding'. Vreemd genoeg past het allemaal bij elkaar, heeft het een goede balans tussen strak en rommelig, en krijg je de onweerstaanbare aandrang om dit bandje eens live te mogen bewonderen. De Sun Ra-achtige pakken verraden ook nog eens een bijzonder prettige podiumact, dunkt me. (Herman te Loo)

SUPERSAX The Japanese Tour 1975 Featuring Warne Marsh & Frank Rosolino Hindsight Records/jazzmessengers.com

Saxofonist en Hollywoodacteur (cowboyfilms) Med Flory hoorde al in 1955 in de New Yorkse Basin Street East de Woody Herman Band met een arrangement van 'I got news for You.' In de bewerking van Ralph Burns zat een grap verpakt. Die had namelijk voor de saxen een solo van Charlie Parker op 'Dark Shadows' (Dial 1947) uitgeschreven. Pas in 1971, op initiatief van bassist Buddy Clark, vond het idee navolging. Clark noteerde een stuk of twaalf solo's van Parker (let wel, die waren destijds nog niet in boekvorm verschenen), zorgde voor arrangementen voor meerdere blazers en vormde samen met Med Flory in 1972 Supersax. Capitol Records gaf ze een contract voor drie platen, daarvan leverde 'Supersax Plays Bird' (1973) zelfs een Grammy op.

Na een energievretende Japanse tournee van veertien dagen in 1975 zaten de arrangementen als gegoten. Tijd voor een opname van onder meer 'Scrapple from the Apple', 'Salt Peanuts', 'Moose the Mooche' en 'Embraceable You'(!). Parker gebruikte dat schema om er gekscherend 'Quasimodo' van te maken. In 'Ornithology' stampst Rosolino er een solo uit die ik qua intensiteit en beleving nooit van hem heb gehoord. Dat is dan weer het voordeel van de registratie van zo'n levendig cluboptreden in Tokio's Sun Palace. De andere gastsolist, Warne Marsh, bleef onder alle omstandigheden zichzelf: 'Cool and Collected.' De cd 'The Japanese Tour 1975' is, ook voor jeugdige lezers/studenten, een innemend document, al moet je natuurlijk wel wat van Parker in de platenkast hebben om er ten volle van te genieten. Supersax vind je ook op YouTube, een opname van North Sea Jazz uit 1988. De aankondiger is dan die Med Flory; nu eens niet in een cowboypak gestoken. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

ENRICO RAVA & ELECTRIC FIVE

Italian Ballads

Venus

Italianen houden wel van een beetje sentimentele romantiek. Trompettist Enrico Rava koos vijftien liederen uit voor zijn album 'Italian Ballads'. De opnamen dateren alweer van 1996, maar de originelen zijn natuurlijk nog veel ouder. Het is niet duidelijk waarom het Japanse label deze muziek nu pas uitbrengt. Menige melodie zal door velen direct herkend worden. Al was het maar uit een film van Fellini of van een van Puccini's opera's. 'Margherita' is door Marco Borsato in onze streken onsterfelijk gemaakt. Rava leverde zelf ook twee composities: 'Bella' en 'Diva'. Rava's band Electric Five bestaat uit twee gitaristen, Domenico Caliri en Roberto Cecchetto, bassist Giovanni Maier, drummer U.T. Ghandi en de betoverende accordeonist Richard Galliano. Zangeres Barbara Casini levert loepzuivere en emotionele bijdragen aan enkele stukken. Rava koos een interessant repertoire maar de muziek zal nauwelijks de mentale capaciteiten van de luisteraar aanspreken. De vijftien stukken glijden aan het oor voorbij, maar het hele album in één keer beluisteren vraagt toch wat geduld. Als bas en accordeon samen spelen ontstaat een bijzondere sfeer. En dan het trompetgeluid van de charmeur zelf... (Peter J. Korten)

S.M.V.

Thunder

Dreyfus Jazz

Stanley Clarke, Marcus Miller en Victor Wooten, samen op één plaat. Drie bassisten die elk met verschillende formaties evenals in soloprojecten hun sporen in de moderne jazz ruimschoots hebben verdiend en voor menig bespeler van de elektrische basgitaar een voorbeeld en inspiratie zijn. De vraag rijst dan meteen, is dit niet wat te veel van het goede? En dan wordt het album ook nog eens 'Thunder' genoemd. Er wordt inderdaad veel 'geslapped' en de

vette baslijnen rollen uit je speakers. Maar het valt wel mee met het geweld van die donder. De arrangementen zijn namelijk ook lichtvoetig en worden gekleurd door een speels en funky karakter. Het album laat vooral de hand zien van producent Marcus Miller (met Clarke en Wooten als co-producenten) met de voor hem zo kenmerkende puntige ritmes, pregnante 'drum 'n bass'-sound ondersteund door breed opgezette en gesampled blazerspartijen. 'Thunder' is als een grote snoepwinkel of een speeltuin vol met aantrekkelijke toestellen. Liefhebbers van de muziek van Marcus Miller en van Stanley Clarke, met name uit de periode waarin hij met toetsenist George Duke speelde ('The Clarke-Duke Project', 1981), zullen met deze plaat zeer ingenomen zijn. Chick Corea en George Duke spelen op twee nummers mee. (Frank Huser)

STRAIGHTAHEAD(?) - CD - VAN-DE-MAAND September

GREGG AUGUST SEXTET

One Peace

Iacuesa Records

www.greggaugust.com

De Amerikaanse bassist/componist Gregg August is voor mij zo maar uit de lucht komen vallen, met onder zijn arm deze fraaie cd 'One Peace'. Het fraais zit 'm vooral in de composities en arrangementen, en een flink aantal jonge, tevens enthousiaste jazzmusici. Pittige bewerkingen scheppen ruimte voor de solistische escapades van onder anderen altist Myron Walden, de tenoren Yosvany Terry en Stacy Dillard. John Bailey is de vrolijk schetterende trompettist, terwijl pianist Luis Perdomo zonder veel moeite het peil handhaaft.

August is niet over een nacht ijs gegaan. Hij studeerde aan de Eastman School of Music en bemachtigde een Masters bij Julliard. Na twee jaar Spanje - hij was toen bassist in het Symphonie Orkest van Barcelona - was hij ook nog even in Parijs. Heimwee bracht hem snel terug naar New York. Het Gregg August Sextet, met weliswaar wisselende bezettingen, bestaat sinds 2003. Deze cd stond vorig jaar in de Top Tien van het New Yorkse Hot House Magazine. Dat moet wel te maken hebben met het muzikale leiderschap van Gregg August, zo duidelijk hoorbaar, en de uiterst frisse solobijdragen van alle jeugdige betrokkenen. (Jaap Lüdeke)

Tracks van de cd van de maand zijn in september te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

CONCERTVERSLAGEN

Philip Catherine (foto: Thomas Huisman)

PHILIP CATHERINE SPECIAL GROUP

Bezetting: Philip Catherine (gt), Karel Boehlee (p), Hein Van de Geyn (b) en Martijn Vink (dr).

Datum en plaats: 30 augustus 2008, Wereld Jazz Dagen 2008, Dordrecht.

Tijdens de vijfde editie van de Wereld Jazzdagen trad de Belgische gitarist Philip Catherine op in een kleine gezellige tent die voor de gelegenheid 'De Blauwe Hemel' was genoemd en die ook diende als expositieruimte voor het werk van fotograaf Thomas Huisman. De Belg was in het uitstekende gezelschap van Karel Boehlee, Hein Van de Geyn en Martijn Vink. Een opvallend kenmerk van het concert was de manier waarop de groep met tempo- en volumewisselingen werkte. In 'I Fall In Love So Easily' werd flink geswingd.

Het derde de gitarist niet dat hij op een krakende klapstoel zat en er achter de tent een zware aggregaat stond te dreunen. Hij had vaak mondeling contact met zijn kompanen en bij een drumsolo van Vink ging hij gehurkt aan de kant zitten om het zicht op de solist niet te belemmeren (zie foto). Het publiek had overigens niet veel waardering voor de vurige solo's van de muzikanten. Desondanks had het er na een (te) klein uur toch nog geen genoeg van. 'My Funny Valentine' als toegift was de oogst. (Peter J. Kortens)

JAZZ OP HET FRYSK FESTIVAL

Met: Jef Neve Trio, Toon Tellegen en het Wisselend Toonkwintet, Cubop City Bigband (avond), Daan Kleijn Trio, Maarten Russchen Trio en Saxmaniac (middag).

Datum en plaats: 23 augustus, Leeuwarden.

In het kader van het Frysk Festival speelden zaterdagmiddag 23 augustus een aantal plaatselijke jazzacts op het Raadhuisplein in Leeuwarden. Muzikaal was er weinig op het **Daan Kleijn** Trio aan te merken, maar qua durf en techniek hebben de drie Groningse conservatoriumstudenten zich nog een groot gebied eigen te maken. Zo gauw er popachtige jazz werd gespeeld, leek het trio zich wel wat vrijer te voelen. Een mooie prestatie werd geleverd met Jesse van Rullers 'Secret Champ'. De finesses van de componist kwamen een heel eind uit de verf.

Bij het **Maarten Russchen** Trio, ook met gitaar, bas en drums als bezetting, hoorde je meteen wat Daan Kleijn c.s. nog moeten veroveren: gemak, techniek en ervaring. Gitarist Maarten Russchen en bassist Oeds Bouma stonden boven de materie. Samen met gastspeler, trompettist Kurt Weiss, speelde het trio regelrechte bebop.

De afsluiter van de middag en de vroege avond was de groep **Saxmaniac** van Hans Wijnbergen. Hij had heel verrassend ook een baritonsax meegenomen, waarop hij in het openingsnummer in het laag hele mooie frases blies. Als echte publieksbespeler betrok hij zelfs de spelende kinderen in zijn spel. De funky jazz is de groep op het lijf geschreven

Bij de Koepel in de Prinsentuin waren rond 19.00 uur verwonderlijk veel kinderen bij het programmaonderdeel waarin Toon Tellegen uit eigen werk voorlas. Tellegen schrijft prachtige dierenverhalen met schitterende probleemstellingen en heerlijke oplossingen. Corrie van Binsbergen heeft er muziek bij geschreven die wordt uitgevoerd door het **Wisselend Toonkwintet**. Ondanks de naam een vast kwintet, al verving pianist Pieter Jan Kramer juist deze avond met verve Albert Van Veenendaal. De verhalen van Toon Tellegen waren voor jong en oud zo boeiend dat de muziekliefhebbers regelmatig werden afgeleid van de muziek. Niet in de laatste plaats, omdat de musici het begeleiden serieus namen en niet wensten te overheersen. Van Binsbergen en haar groep verrijkten met deels gecomponeerde en geïmproviseerde muziek, en zichtbaar genoeg de taal van Tellegen. Van Binsbergen's muziek en de improvisaties van Joost Buis, Pieter Jan Verhagen, Hein Offermans, Alan Purves en natuurlijk Corrie van Binsbergen zelf waren van grote schoonheid. Hoogtepunt voor mij was het de uitvoering van 'Solitude' van Duke Ellington door trombonist Joost Buis in optima forma, ter illustratie van de 'Zijns crisis' van de schildpad. Heel ontroerend.

Later op de avond speelde op het Raadhuisplein de Belgische coming man, pianist **Jef Neve**, een geweldige set met enkele titels van zijn nieuwste cd, een ouder stuk en een spiksplinternieuwe compositie. Zijn spel is verhalend en meeslepend. Met brede golfbewegingen spoelden de noten over het publiek. Zijn verfijnde en overdonderend mooie pianospel oogstte veel bewondering. Wat mij betreft mocht Leeuwarden de Belgische programmeur wel dankbaar zijn voor deze Belgische verrassing.

Lucas Van Merwijks **Cubop City Bigband** staat voor felle Latijns Amerikaanse muziek, gespeeld door muzikanten van overwegend Hollandse herkomst. Ze stonden de 23ste als laatste op het programma. De bigband zette het Raadhuisplein en de verre omgeving ervan, met zijn opzweepende ritmes en zuidelijke enthousiasme in vuur en vlam. (Hessel Fluitman)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG**OMAR SOSA BRENGT UITGEKIENDE MIX VAN STIJLEN IN DORDRECHT**

De Cubaanse pianist Omar Sosa kwam 31 augustus speciaal voor een concert tijdens de Wereld Jazz Dagen in Dordrecht naar Nederland. Sosa bracht een mix van stijlen. Aan het eind van het concert liet Sosa de Russische accordeonist Alexei Levin aanschuiven, die hij twintig minuten voor het concert had ontmoet. Er ontvouwde zich een vraag-en-antwoordspel tussen de latin-jazz van Sosa en het met tango-elementen doorspekte spel van Levin. (foto: Thomas Huisman)

PRIKBORD Varia**DIZZY ONDER DE ZODEN...**

De 'grafsteen' van Dizzy Gillespie (1917–1993), afgebeeld in Jaap van de Klomps nu al fameuze boekwerk 'Jazz Lives – Till We Shall Meet And Never Part', stelt niet veel voor. De foto op blz. 25 toont een tegel met daarop de naam van Lida (?) Willis. Dat is Dizzy's schoonmoeder. Toch ligt Gillespie daar begraven. Het is een familiegraf, maar op uitdrukkelijk verzoek van mevrouw Willis is er geen steen gekomen waarop ooit ook zijn naam zou prijken. Ze vreesde dat een grote schare fans naar het graf zou komen om hem te eren, of uit louter nieuwsgierigheid. Vandaar die grafsteen op naam van de 'Beloved Mother.' Deze informatie is afkomstig van James Moody en moet wel als betrouwbaar worden beschouwd. Hij was als dierbare vriend van Dizzy aanwezig bij de begrafenis. (JL)

NIEUWSflitsen**Jazzprogrammering Opatuur gaat door**

De jazzprogrammering van het Gentse café Opatuur wordt voortgezet in het café van de Centrale en het restaurant van het MSK. Beide locaties zijn in Gent gelegen. In de Centrale vindt elke zondagavond een concert plaats en in het MSK maandelijks op een donderdagavond. De reeks start op 14 september in de Centrale en op 18 september in Mub'Art. Het Opatuur café, de thuisbasis voor de jazzprogrammering, sloot eind juni de deuren. De jazzconcerten worden door een nieuwe rechtspersoon voortgezet.

Duitse blad JazzThing bestaat 15 jaar

Het Duitse jazzmagazine JazzThing bestaat deze maand vijftien jaar. In die periode zijn 75 nummers gemaakt. Het blad vierde het jubileum medio augustus in de Kölner Stadtgarten. Een keur van artiesten trad daar op, met als hoogtepunt het trio van gitarist James 'Blood' Ulmer. De avond werd opgenomen door het radiostation WDR3.

Preis der deutschen Schallplattenkritik 3-2008

De cd's 'History, Mystery' van Bill Frisell, 'Sentimental Streak' van Catherine Russell en 'Westwind' van het Olivia Trummer Trio zijn volgens de jury van de Preis der deutschen Schallplattenkritik de beste jazzplaten van de laatste drie maanden. Ze staan genoteerd op de derde Bestenliste van dit jaar, die op 15 augustus verscheen. De Bestenliste wordt vier keer per jaar samengesteld door Duitse muziek-critici.

WDR3 krijgt jazzprogrammering terug

Op de klassieke zender WDR3 zal vanaf deze maand weer jazz te horen zijn. De jazz verdween enige jaren geleden naar WDR5, maar dit station wordt omgebouwd tot een zender voor gesproken woord. WDR3, in Nederland en Vlaanderen via kabel, internet en satelliet te beluisteren, krijgt een dagelijks jazzprogramma om 22.00 uur 's avonds, eens in de twee weken in het weekend een jazznacht en 25 keer per jaar een uitzending met live-jazz. Het nieuwe zenderprofiel van WDR3 is: 'Feuilleton für das Kulturland NRW' (Noord-Rijnland-Westfalen). "Das Kulturradio des WDR gehört mit BBC 3 zu den weltweit aktivsten Musikproduzenten", zegt het hoofd muziek van WDR-3 Karl Karst in een brochure. Hij hoopt dat het nieuwe profiel van de zender die positie nog zal versterken.

Audi Jazz Festival wordt Skoda Jazz Festival

Het Belgische Audi Jazz Festival gaat voortaan door het leven als Skoda Jazz Festival. De programmering is als vanouds over het gehele land verspreid, van oktober tot en met november. Dit jaar kent het festival zijn 23ste editie. De eerste negen jaar daarvan onder de naam Belga Jazz Festival en daarna dertien jaar als Audi Jazz Festival. Het programma biedt een mix van wereldsterren en aanstormend talent.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

LANG LEVENDE MUZIKANTEN

Jazzscrebenten hebben het de laatste tijd maar druk met het schrijven van necrologieën, want de ene na de andere coryfee ontvalt ons. Onlangs was dat het geval met de 94-jarige Lee Young, zanger, slagwerker en platenproducer in ruste. Lee Young behoorde niet tot de slagwerkers, die flink aan de weg timmerden, maar was altijd een betrouwbare 'time-keeper', die heel wat swingformaties (van Lionel Hamptons orkest tot en met Nat King Cole's trio) in het rechte spoor heeft gehouden. Zijn beste opnamen beleefde Young bij de vroege JATP-concerten van Norman Granz. Daarnaast was Lee de acht jaar jongere broer van Lester Young, met wie hij ook platen maakte en die hij ongeveer een halve eeuw overleefde. Toen Lee Young's overlijden begin augustus bekend werd, verbaasde het menigeen dat hij zo lang had geleefd, zonder dat hem in latere jaren nog eens uitvoerig gevraagd was naar de ontwikkeling van zijn kijk op zijn legendarisch geworden broer Lester, over wie toch nog regelmatig wordt geschreven.

Het is dan ook zaak tijdig te rade te gaan bij de veteranen die nog beschikbaar zijn en die hun herinneringen op orde hebben of die zelfs actief optreden, zoals de onverwoestbare gitarist Les Paul, nu dik in de negentig, over wie we het al eens eerder in de JazzFlits gehad hebben.

Dit alles overwoog ik toen ik op zoek ging naar gegevens over zangeres Lucy Ann Polk, in verband met een Olfert Dapper-productie die binnenkort zal verschijnen. Het gaat dan om opnamen uit de eerste helft van de jaren vijftig, toen Miss Polk zong bij het orkest van Les Brown. Die combinatie van Browns orkest, dat zich - in alle bescheidenheid - afficheerde als 'The Band of Renown', met de vocale kwaliteiten van Lucy Ann was ruim een halve eeuw geleden zo succesvol dat band en zangeres erkenning en waardering ontvingen in allerlei polls - voor Amerikanen destijds al het hoogste blijk van appreciatie in een tijd toen liefhebbers buiten de VS nog op eigen oren vertrouwden in plaats van op (behendig aangewakkerd) collectief enthousiasme van anderen.

Het orkest van Les Brown was in combinatie met de vocale kwaliteiten van Lucy Ann Polk een halve eeuw geleden zo succesvol, dat band en zangeres erkenning en waardering ontvingen in allerlei polls.

Maar goed, ik ging dus op zoek naar Lucy Ann Polk voor nadere informatie rond een plaat waar u nog van zult horen. Via internet kun je in zulke gevallen een heel eind komen. In mijn geval bij een Oostenrijkse experimentele dichter, die al eerder een 'queeste' naar Lucy Ann op touw gezet bleek te hebben en daarmee gevorderd was tot 2006, toen zijn spoor vastliep. Dankzij deze Herr Holzbauer kwam ik terecht bij een gewezen impresario in Texas en vervolgens bij Les Brown Junior (de bekende Senior overleed in 2001), die voor feesten en partijen nog een orkest beschikbaar heeft dat de tradities van een Les Brown-orkest overeind houdt. Op zijn beurt verwees Les Jr. mij naar zijn oom Clyde, beter bekend als Stumpy Brown.

Lucy Ann Polk: 'Lucky Lucy Ann'

Als trombonist en zanger van clowneske liedjes diende Stumpy (zelfs zijn eigen vrouw noemt hem zo) tientallen jaren in de trombonesectie van zijn grote broer, naast collega's als Ray Sims (de broer van Zoot) en Dick Noel, die (enige tijd) de echtgenoot was van Lucy Ann Polk. Ik kwam dus in de buurt, maar moest verder met ouderwetse media, want Stumpy doet niet aan internet, waar schuwde Les Jr. Stumpy is nu midden in de tachtig, speelt niet meer - het noodzakelijke oefenen werd hem op den duur te veel - maar vertelt graag over de jaren toen hij 'in het vak' zat als trombonist en bastrombonist, bij zijn broer en diens 'Band of Renown' en verder bij iedereen die maar een (bas)trombonist nodig had - Stan Kenton bijvoorbeeld voor de 'Innovations in Modern Music' uit 1950. Zo kwam de vermaarde epoche van de westcoast-jazz tijdens ons nachtelijk telefoongesprek nog eens tot leven. Sterker nog, toen Stumpy de telefoon aannam, meldde hij zich niet met zijn eigen naam, maar met 'Band of Renown'. Toen ik dat hoorde, kreeg ik even kippenvel - al kan het tijdstip, diep in de nacht in verband met het tijdsverschil van negen uur, daar aan bijgedragen hebben.

Over Lucy Ann Polk wist Stumpy niet meer te vertellen dan dat zij sinds ongeveer een jaar geen contacten meer met de vrienden van vroeger onderhoudt en waarschijnlijk in een verzorgingshuis verblijft, maar het werd een lang gesprek.

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection'. Zondag op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van de ConcertZender. [Klik hier: http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5](http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5).

BARACK OBAMA OVER ZIJN JAZZHELDEN

"Toen ik op de middelbare school zat, zo in mijn brugklasperiode, begon ik me voor jazz te interesseren. Dus ik heb veel Coltrane, veel Miles Davis, veel Charlie Parker."

Presidentskandidaat Barack Obama in een vraaggesprek met journalist Jann S. Wenner voor Rolling Stone (overgenomen in het weekblad Revu van 16 juli 2008).

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

ON THE LINE WITH SIR JOHN (DANKWORTH)

By dint of their outstanding musicianship and their keen sense of programming, combined with healthy doses of both wit and enthusiasm, saxophonist-composer-band-leader John Dankworth and singer Cleo Laine, his wife of fifty years, have long reigned as the First Couple of British Jazz. As the result of certain royal degrees, they may also now be properly addressed as Sir John and Dame Cleo. At the outset of a month-long tour of the U.S, Sir John confirmed by phone from California that they're still eager to work with fresh musical material.

"Last year, in honor of our joint eightieth birthdays, I wrote a long suite for Cleo called 'The Blues Ain't.' I've long had a bee in my bonnet about the blues since everyone except jazz people seems to think that the blues are only about misery and fallen women. That's because they don't know about the metric form which characterizes the blues – or the fact that blues can also be quite upbeat in nature. So I challenged myself to write six songs that really are blues, strictly speaking, yet don't sound as if they are. You may hear one of two of them at the club." The landmark birthdays also occasioned the release of 'Younger Every Day', a deluxe four-disc boxed set containing best-loved Dankworth-Laine performances from the past six decades, along with a 65-page commemorative booklet. "I had a hand in choosing which original numbers to include," says Dankworth," but now

feel that a few could well have been omitted. Take the very first track, for instance, one dating from 1944. It was my very first appearance on Decca, a number entitled 'Good Old Wagon Blues' with a band called Freddy Mirfield & his Garbage Men. I was only sixteen at the time, nervous as hell, and my clarinet solo certainly wasn't up to snuff. But that's ancient history, right?"

Dankworth is certainly no stranger to New York. He and his wife have often performed here. But for him, his initial visit was particularly memorable. "After the war, jazz was definitely changing and our little gang of enthusiasts back home was wildly curious to hear more of the new stuff. When we learned that the Queen Mary, which had been serving as a troop carrier, was about to be reconverted for passenger use, we put together a little band, passed an audition and were soon sailing to New York as onboard entertainers. I'll never forget the drama of our first few days in Manhattan."

"The Queen Mary docked at the Cunard pier on the West Side, where 52nd St. meets Twelfth Ave. It was a hot July evening in 1947. We dashed off the ship and headed east toward that famous Swing Street block on 52nd where all the little jazz clubs were situated. Some English chap we met en route told us that Dizzy Gillespie's big band was playing that very night at the Downbeat. We were, of course, floored by what we heard once we entered – and even got to meet Diz himself. There was great music at every turn. Charlie Parker was appearing at another club right next door. Maybe it was the Three Deuces, I can't remember. Miles Davis was part of his quintet then. Billy Taylor's trio was right around the corner at the Hickory House. Georgie Auld was leading his own group nearby. And I had my first – and, unfortunately, only – chance to hear Billie Holiday in person."

"We'd go into some of those 52nd St. clubs at three in the morning and there'd be more musicians on the bandstand than actual paying customers. They were probably hoping we'd all leave so they could go home themselves. But what excitement in the air! Sure, we'd already heard Bird playing 'Donna Lee' on a record. But by the time we got to see him live, he seemed to be doing it at nearly twice the original tempo!"

There are two talented Dankworth offspring. Son Alec Dankworth is a bassist and daughter Jacqui is a singer. "Jacqui is a very fine vocalist," opines the senior Dankworth, 'and I'm not saying that just because I'm her dad. But the funny thing is that people think they're giving her a big compliment when they say, 'Oooh, you sound just like your mum.' The truth is that Jacqui has never been a Cleo clone. She loves her mother's work, of course, but she also admires Norma Winstone, a singer with a completely different approach."

"Meanwhile, Alec is extremely busy in London these days, doing lots of sessions. He has his own band and occasionally puts out a cd or two. Sometimes we even work together. In fact, we just did a duet record, a first for us."

"You know, just as Britain gave golf and cricket to the world, America gets credit for the original gift of jazz. But there's no longer any national monopoly. We hear immensely talented jazz musicians in just about every country we visit. No apologies necessary. And the universality of the music today reminds me of one of the nicest comments anyone has ever made about my talented wife. At a Town Hall event in 1997, in honor of her 70th birthday, Dr. Billy Taylor said, 'Cleo Laine is special because she took something of ours, carried it away, and then brought it back to us in far better shape than ever.'"

So what ever happened to "Johnny Dankworth," the name under which Sir John first achieved international renown?

"Well, I got into the film-scoring business and eventually wrote music for four movies directed by Joseph Losey, most of them rather serious in tone. At one point, he said to me, 'You're no longer a teenager. Isn't it about time that you adopted an *adult* name?' So that's how 'Johnny' became 'John.' At this juncture in life, I guess it's too late to go back."

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

OVERleden

Jimmy Cleveland, 26 augustus 2008 (82)

Trombonist Jimmy Cleveland verwierf zijn eerste internationale bekendheid als lid van het orkest van Lionel Hampton. Hij trad in 1950 tot het orkest toe en verliet het drie jaar later na afloop van de Europese tour, om in New York als freelancer aan het werk te gaan. Hij werkte in die hoedanigheid ook veelvuldig in de studio, zodat zijn naam op vele tientallen platenhoezen staat vermeld. Onder meer op die van Miles Davis' 'Porgy and Bess' en 'Miles Ahead', Charles Mingus' 'Epitaph', Wes Montgomery's 'Moving Wess' en Jimmy Smiths 'The Cat'. Ook met onder anderen Dizzy Gillespie, James Moody, Melba Liston, Jimmy Rushing en Gerry Mulligan maakte Jimmy Cleveland opnamen. Met het orkest van Quincy Jones vertrok hij eind jaren vijftig weer voor een tournee naar Europa. In 1967 speelde hij in het octet van Thelonious Monk. Toen hij enige jaren later zijn thuisbasis van New York naar de Amerikaanse westkust verlegde, raakte hij wat uit zicht, al nam hij bijvoorbeeld nog geregeld op met Quincy Jones. Cleveland wordt beschouwd als een van de meest technisch bekwaam trombonisten in de traditie van de bop.

Randy Kaye, 16 augustus 2008 (61)

Drummer Randy Kaye (alias Ran DK) was begin jaren zestig regelmatig te vinden in groepen met leden van het orkest van Sun Ra, onder wie saxofonist John Gilmore. Grotere bekendheid verwierf hij tien jaar later door zijn samenwerking met saxofonist Jimmy Giuffrè. Ze speelden zo'n 25 jaar in tal van bezettingen met elkaar. Tot zijn laatste werkzaamheden behoorde een wekelijks arrangement in Club Helsinki in Great Barrington, Massachusetts, waarin hij met zijn groep volledig vrij improviseerde. Het geluid van Randy Kaye leeft op ruim tien platen voort.

Peer Wyboris, 27 augustus 2008 (71)

De Duitse drummer Peer Wyboris was al sinds 1961 lid van de Spaanse jazzscene, meer in het bijzonder die van Catalonië. Zijn naam is onlosmakelijk verbonden aan die van de Spaanse pianist Tete Montoliu, met wie hij jaren speelde. Ook deed Wyboris optredens met bijvoorbeeld Donald Byrd, Booker Erwin, Art Farmer, Ben Webster en Johnny Griffin.

FESTIVAL

FESTIVAL JAZZ INTERNATIONAL ROTTERDAM

De Doelen, Rotterdam
26, 27 en 28 september

Met onder anderen: Bodurov Trio, Glazz Ensemble, Basquiat Strings, Kurt Rosenwinkel Trio, Starvinsky Orkestar, Cristina Zavalloni en Codarts Symphonic Jazz Orchestra.

Het thema van het Festival Jazz International Rotterdam is 'jazz en compositie'. Niet alleen de vertolker doet er dit jaar toe, ook de componist en zijn of haar compositie staan op de voorgrond. Het programma is samengesteld door Paul van Brugge. Hij is hoofdvakdocent compositie en arrangeren bij Codarts (het Rotterdams conservatorium) en componeert stukken die zich in het grensgebied tussen jazz en contemporaine klassieke muziek ophouden. Als artistiek directeur van het festival heeft hij gekozen voor 'avontuurlijke hedendaagse jazz die voor een breed publiek toegankelijk is'.

Het Festival Jazz International Rotterdam wordt afgesloten door het Codarts Symphonic Jazz Orchestra. Dit orkest, dat is samengesteld uit studenten klassiek en jazz van het Rotterdams conservatorium, richtte Van Brugge in 2005 op. Het telt zo'n vijftig leden en bestaat uit een volledige bigband, strijkers, houtblazers etc. Het orkest speelt tijdens het festival nieuw werk van vijf studenten van Van Brugge en een speciaal gecomponeerd werk van Van Brugge zelf.

Een tweedaagse 'warming-up' gaat aan het festival vooraf: in Jazzcafé Dizzy treedt op 23 september Michael Simon met Roots United op en in het WMDC op 24 september de formatie Special Delivery.

(<http://www.jazzinternational.nl>)

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

HAN BENNINK TRIO

"Het is een knipoog naar de leden van ICP", zegt Bennink in het programma van het Bimhuis over het initiatief, "die hebben bijna allemaal een eigen groep. Nu staat mijn naam een keer voorop." De groepsleden heeft Han Bennink leren kennen in Banff, tijdens een muziekkamp onder leiding van trompettist Dave Douglas. "Het is ontzettend leuk om met twee aanstormende talenten te spelen die jonger zijn dan mijn eigen kinderen." Voor de gelegenheid heeft de drummer zelfs zijn gewoonte opzij gezet om nooit te repeteren. "Ik spring liever 'in the blind' op het podium, maar nu wil ik dat het extra goed verzorgd is. Het is tenslotte mijn eigen groep".

REACTIES OP VERDELING SUBSIDIE NFPK+

Gitarist Jan Kuiper, directeur van Jungle Warriors (nu 95.000 euro subsidie), is woedend dat de commissie muziek van het NFPK+ geen enkel concert of andere activiteit van de Jungle Warriors live heeft bezocht en toch meent dat deze organisatie niet langer subsidiabel is. Hij was zo verbolgen dat hij in allerijl een protestbijeenkomst organiseerde in het Bimhuis te Amsterdam. Daar riep hij 25 augustus enige tientallen organisaties op tot een gecombineerde actie tegen het subsidiebeleid van het NFPK+.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**DUTCH JAZZ MEETING 2008**

Het programma van de Dutch Jazz Meeting 2008 ziet er als volgt uit:

Donderdag 11 december:

Pierre Courbois' Vijfkwarts Sextet
Paulien van Schaik & Hein van de Geyn
DASH!
Starvinsky Orkestar
Michael Moore Fragile
Wouter Hamel

Vrijdag 12 december:

Mark Lotz A Fula's Call
Wolfert Brederode's ECM Trio
STriCat
Fidan
Achim Kaufman Trio
Bernies Lounge

Zaterdag 13 december:

Rik Mol Group
Bert van den Brink solo
Mona Lisa Overdrive
Paul Berner Band
Jeroen van Vliet Trio
Michiel Borstlap Eldorado

De groepen en solisten kunnen zich op de bovenstaande dagen presenteren aan zo'n tachtig buitenlandse organisatoren. Ook Nederlandse programmeurs worden uitgenodigd. De groepen en solisten zijn geselecteerd door een commissie bestaande uit Vera Vingerhoeds (VPRO-Radio), Ronald Keizer (B-Oost Festival), Wijnand Honig (NPS-TV), Marcel Kranendonk (SJU Jazzpodium), Cyriel Pluimakers (freelance programmeur), Huub van Riel (Bimhuis) en Jaap Lüdeke (jazzjournalist).

Tijdens de Dutch Jazz Meeting is er 12 december ook een informatiemarkt. Daarop kunnen alle geïnteresseerde Nederlandse jazzgroepen zich aan de bezoekers van het evenement presenteren. Werden er voor vorige edities gasten uit een groot aantal verschillende landen uitgenodigd, nu ligt de nadruk op Europa en in het bijzonder op het Noordwesten. Doelstelling is om met name in deze landen speelmogelijkheden voor Nederlandse jazzensembles te stimuleren.

Speciaal voor de internationale gasten is er op zaterdag 13 december een programma in het Conservatorium van Amsterdam. Daar zal informatie worden gegeven over de jazzopleidingen aan de Nederlandse conservatoria en er zijn optredens van enkele studentenensembles. De inleiding wordt verzorgd door Walter van de Leur, hoogleraar jazz en geïmproviseerde muziek aan de Universiteit van Amsterdam.

Initiator en organisator van de Dutch Jazz Meeting, de Dutch Jazz Connection, is 1 januari 2008 opgegaan in de jazzafdeling van Muziek Centrum Nederland (MCN), het nieuwe sectorinstituut dat nu de organisatie op zich neemt.

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

DE BESTE TRACKS VAN HORACE SILVER

Zoals gekozen door Horace Silver zelf voor Alyn Shiptons programma 'Jazz Library' op BBC Radio 3.

Philly Millie

Album: Jazz has a sense of Humour
Label: Verve

Tootsie Roll

Album: Complete Roost Quartets (Stan Getz)
Label: Blue Note

The Preacher**Safari****Home Cookin'****Sister Sadie****Cape Verdean Blues****Gregory Is Here**

Album: Retrospective
(Horace Silver and the Jazz Messengers)
Label: Blue Note

Cheek To Cheek

Album: Blue Berlin (Lou Donaldson)
Label: Blue Note

It Never Entered My Mind

Album: Best of Miles Davis: The Blue Note/Capitol Years
Label: Blue Note

Senor Blues

Album: Six Pieces of Silver
Label: Blue Note

You Gotta Take a Little Love

Album: You Gotta Take a Little Love
Label: Blue Note

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller en Dizzy Gillespie.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredacteur:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Ab Schaap. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

DE BESTE TRACKS VAN SONNY ROLLINS

Zoals gekozen door Sonny Rollins zelf voor Alyn Shiptons programma 'Jazz Library' op BBC Radio 3.

A Nightingale Sang In Berkeley Square

Album: This Is What I Do

Label: Milestone

Someday I'll Find You

Album: Sonny Please

Label: Doxy

Alfie's Theme

Little Malcolm Loves His Dad: incid. music to Alfie

Album: Alfie (original movie DVD)

Label: Paramount

Alfie's Theme

Album: Sonny Rollins: The Impulse Story

Label: Impulse!

Freedom Suite

Album: Freedom Suite

Label: Riverside

The Bridge

Album: The Bridge

Label: RCA

Summertime

Album: All The Things You Are

Label: RCA Bluebird

Swing Low Sweet Chariot

Album: The Cutting Edge

Label: Milestone

Skylark

Album: Milestone Profiles

Label: Milestone

Park Palace Parade

Album: Sonny Please

Label: Doxy

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller en Dizzy Gillespie.

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

Kim Hoorweg Band

19-09-08 Theater de Poorteriej, Zaltbommel

20-09-08 Theater Wesopa, Weesp

27-09-08 CC Jan van Besouwhuis, Goirle

28-09-08 Theater de Storm, Winterswijk

1. Sanna van Vliet Kwartet
 2. JazzXpress van Eric Ineke
- 03-10-08 Theater De Regentes, Den Haag

1. Esra Dalfidan Sextet
 2. Tineke Postma kwintet
- 03-10-08 Muis Sacrum, Arnhem

1. Rob van de Wouw Sextet
 2. met zang van Ivar
- 19-09-08 Boerderij, Zoetermeer

1. Juan Pablo Dobal met Magda Mendes
 2. Josee Koning Band
- 25-09-08 Concertgebouw, Amsterdam

The Dutch Jazz Orchestra

02-10-08 Theater De Vest, Alkmaar

04-10-08 Muziekcentrum, Enschede

1. Ilja Reijngoud kwartet
 2. met zang van Fay Claassen
- 27-09-08 Parkstad Limburg Theaters, Heerlen

The Ploctones & Harmen Fraanje

03-10-08 CK Theater, Roermond

Groove Night

24-09-08 De Zwijger, Amsterdam

www.jazzimpuls.nl

JAZZFLITS